

Alles gebeurt voor het eerst

In het huis is een zachte somberte neergedaald. Over het boek dat halfweg opengeslagen op de koffietafel ligt, alsof zopas nog iemand diep weggezonden was in de woorden, zonder op te merken wat er rondom gebeurde of dat de muziek amper hoorbaar op de radio speelde, dan opstond en het huis verliet om het nooit meer te betreden. Het is nochtans al veel langer geleden, daarom niet minder tastbaar hier, in het oude huis. Ik streel de pagina's en ga zitten in de zetel. Daar zit ik lange tijd voor me uit te staren vooraleer ik naar mijn verblijfplaats in de bergen trek.

Je moet opnieuw leren van een mens te worden. In bad, met verlichtingsfilosofen en het troosteloze einde van Napoleon Bonaparte. In bed, met escapisme in woorden en dromen, Alkibiades en levens die uit hun voegen barsten, levens waar je je dwangmatig tot voelt aangetrokken, levens waar je eigenlijk niet te veel over wil nadenken want dan is er steeds de onontkoombare zelfbeschouwing die even onontkoombaar leidt naar een periode van melancholie. Kijk maar even niet naar het nieuws, nu.

Alles gebeurt voor het eerst, oordeelt Borges. Prediker vindt dat alles zijn tijd heeft. Zo onstuimig wens ik dat sommige dingen terugkeerden, zo hartstochtelijk wens ik in de toekomst te kunnen zijn, wanneer ik zal gevonden hebben wat ik nu nog in het vroeger najaag. Ik ben niet cynisch geworden, niet depressief, nee, enkel een beetje weemoedig, af en toe.